

III
57354

ANTON MARTIN,

po božji milosti škof Lavantinski,

vse Vérne svoje škofije v Gospodu priserčno pozdravim in Vam vse dobro za dušo in telo želim.

Kdo nas, preljubi Moji, ni slisal ali bral velike nesreče, toliko strašnih rev in težav preteklo leto po sveti, de jih vse svoje žive dni in od dnevih naših očetov še čuli nismo! Kar ni deževje zalilo, je po mnogih krajih toča pobila; kar je toči ostalo, je slana vzela; kar ni slana vkončala, so po dolinah strašne povodne pobrale; in kamor niso vode dosegle, je po planinah prehiter sneg zavalil. Naj lepše travnike in poljane so plohe oderle; cele hrame in hleve so dereči valovi odnesli; veliko ljudi in živine je potonilo; in veliko jezerov naših bratov in sester po sveti nima kaj jesti, nima kaj usjati; tudi posledni prevžitek ubogih, ljubi koron (krumpir) je večidel gnil. Slaba letina je po velikih krajih bila, huda lakota stiska ljudi, in de med nami hujših bolezn in večji morije ni, je božje roke posebna dobrota, ki ljudem ljubo zdravje ohrani, če ravno po nekterih krajih hudo stradajo. Kaj vender hoče vse to biti? Kaj nam toliko rev in nadlog po svetu veli? Jeli stari Bog, naš ljubi Oče višej ne živi? Ali nas je posabil? Stari Bog še živi, naš ljubi Oče vedno za nas skerbi, in nas ravno po tih velikih nadlogah k sebi kliče, kateri smo le prepogosto u dobrih letih Njega pozabili. *„Preobrnite se k meni iz vsega svojega srca s postam, jokam in obžalovanjem, veli gospod Bog po svojem preroku Joelu, spreobrnite se k Gospodu svojemu Bogu, kajti je dober in milostiv, potepuščiv in velikega vsmilenja. Kdo vé, če se zopet k nam ne obrne in nam svoj blagoslov (žegen) podeli.“* In Gospod Bog bo odgovoril in svojemu ljudstvu djal: *„Glejte, jaz vam hočem postati žita in vina, de bole zadosti imeti. Napolniti bole skedne s sternenim in polne vina bodo vaše kleti. Vživali bole do slega in healiti ime Gospoda svojega Boga, ki nam je čudo dobrega storil.“* To nam dober Bog obeta, ako se popolnoma k njemu obrnemo; in kar on obljubi, zvesto dopolni, vzeme in še obilneje da, on vdari, pa zopet ozdravi, kakor je za človeka potreba in prav.

Se hočemo iz vsega srca obrniti h Gospodu svojemu Bogu, ste nam potrebni posebnost dve reči: *Svoje hudobne počutke zatreti, in premagati svoje pregrešno poželenje, svojo vest očistiti in se popolnoma s Bogom spraviti.* Perva stopinja se zgodi skoz svet post in pobožno premišljevanje, druga stopinja se stori skoz čisto opoved in vredno sveto obhajilo. K temu nas sveta mati katoliška cerkev k svetemu postnemu času opomina, k temu nas ona vabi in kliče za sveto veliko noč, naj bi postergali star kvas pregrehe iz svojih sere, in bili novo testo pravičnega življenja, naj bi obhajali prichodno veliko noč ne v starem kvasu hudobije in malopridnosti, marveč v presnem kruhu čistosti in resnice, kakor sveti Pavl uči.

Tudi jaz Vam pišem, Vaš dohovski oče, svojim ljubim otročičem, svojim ovčicam viši pastir, ter vam v imenu matere katoliške cerkve svet post za to leto 1852 oznamim, de se bote vedli prav in zvesto postiti, kakor je pravovernih katoliških kristjanov sveta dolžnost.

I.

Vsi véni Lavantinske škofije se imajo mesojeje zderžati:

1. Vsak petek celega leta;
2. Vsako kvaterno sredo, petek in saboto;
3. Na pepelnico in štiri posledne dni velikega tedna;
4. Na bilo pred Binkošti, pred sv. Petrom in Pavlom, pred veliko Gospojnico alj velikoj Mašoj, pred vsemi Svetmi, pred divicoj Marijoj v adventu in pred Božičem.

II.

1. Vse druge postne dni, tudi v sabotah (razun zgorej izuzetih) je meseniga vživati dovoljeno, ako kdo v imenu božjem hoče. Ima pa za to moliti vsak tak dan tri Očenase, tri Češena si Marija in pa apostolsko vero v čast terpenja Kristosovega.

2. Ta molitva se naj opravi v družbi domačin, prav pobožno, v duhu pokore in če mogoče, na glas. Tudi naj vsakdo, kakor premore, v bogai me daja. Se hočeš in zamoreš pa tudi te dni v duhu pokore mesojede zderžati, bolje storiš, le drugih ne zaničuj, de se po dovoljenju svete cerkve mesenine poslužijo; ti, ki meso ješ, pa žaluj, de se popolnoma ojestro postiti ne moreš.
3. Bolnikom mesene jedila dovoljiti imajo domači duhovski pastirji in spovedniki oblast, kedar zdravitelj (vrač) svetje ali naroči. Boletni ljudje, ktere za žive dni meseno jesti slabost sili, si naj to dopuščenje po svojih duhovnikih od škofijstva izprosijo.
4. Kdor dovoljbo ima v terdo zapovedanih postih mesa jesti, si je pa dolžen v živežu pritergati, če ga starost, bolezn ali kak drug pravičen uzrok ne izgovori. Si pa primoran se obtešiti alj živeža vzeti, dajaj obilnej milošne, bolj pridno moli, rajši božjo besedo poslušaj, odpusti svojim sovražnikom, se z njimi spravi in zadomesti, kar se postiti zamudiš.

III.

Vsi vé rni se imajo terdo postiti, to je v živežu pritergati, in le enkrat na dan nasiti se:

1. Vsak dan štiridesetskiga posta razun nedel;
2. Vsako kvaterno sredo, petek in saboto;
3. Vsako sredo in petek v adventu (na mestu apostolskih bilj);
4. Na biljo pred Binkošti, pred sv. Petrom in Pavlom, pred veliko j Gospojnico j, pred vsimi Svetniki, pred devico j Marijo j v adventu in pred Božičem alj rojstvam Jezusovem.

De bo pa naš post Bogu prijeten in nam v izveličanje, se postimo v duhu pokore in v žalosti čez svoje grehe. Naj se posti oko nesramnih pogledov — uho ne poslušaj zapeljivih gučev (marnov) — jezik ne govori pregrešnih reči; naj se posti serce pregrešnih želja, naše noge in roke vsake grešne priložnosti. „Nič bi nam ne pomagalo se postiti, zraven pa grešiti“, pravi sveti Avguštin.

Kedar pa vidimo gerde ljudi v postnih dne h meso jesti, in čujemo malopridne kristjane cerkvene zapovedi oholo zaničevati, ne pohujšamo se, temu č se spomnimo besede Kristusove, ki pravi: „Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik.“

Smo se pa skoz svet post pred Bogam ponižali, in svoje grešne počutke skoz samosvoje zatajenje vkročali, se mormo tudi z Bogam popolnoma spraviti skoz sveto pokoro, in sveto veliko noč vredno obhajati skoz pobožno prijemo presvetiga zakramenta altarja. To vsmiljen Bog od nas hoče, to nam sveta mati katolška cerkev v šterti cerkveni zapovedi zapové, ki veli: *Spovej se svojih grehov postavljenemu spovedniku k manjšemu vsaj enkrat v letu, in v velikonočnem času prejmi sveto rešno telo.*“ Kako izveličanska, pa tudi potrebna je ta zapoved mile, pa tudi skerbne matere, svete katolške cerkve, ktera želji, naj bi vé rni prav pogosto svete zakramente prijemali; pa tudi slabe kristjane podpira in derži, de ne omagajo na stezi izveličanja svojega. Čujte, kako potrebno je to cerkveno zapoved prav razumeti in zvesto dopolniti!

Ni ga pod soncam, kteri bi rečti zamogel: jaz nimam greha. „In če pravimo, de greha nimamo, veli sv. Joanez, lažemo in ni resnice pri nas.“ Greh pa je nevarna dušna bolezn in tudi smert, ako se smertno pregrešimo. Dveh reči je nam grešnikom torej naj bolj potreba: *zdravila* (vrač tva) in *pa kosila*. Zdravilo nam je vsmilen Jezus zapustil v zakramentu svete pokore, ko je svojem apostolam djal: „Prejmite svetiga duha; komur bote grehe odpustili, odpuš čeni so jim; komur jih bote zaderžali, zaderžani so jim.“ „Zato uči sv. Joanez: Ako se svojih grehov spovemo, tak je Bog zvest in pravičen, de nam grehe odpusti, in nas vsake krivice očisti.“ Kosilo nam je izporočil, ko je djal: „Jaz sim živi kruh, ki iz nebes pride; kdor tega kruha je, bo živel vekomaj. In kruh, kojega vam bom jaz dal, je moje meso. Resnično, Resnično vam povém, ako ne bote mesa Sina človekovega uživali, in njegove kervi ne pili, ne bote življenja v sebi imeli.“ In kar je obljubil, je pri zadni večerji dopolnil, ter je premenil in oživel kruh v svoje meso, in vino v svojo kerv, rekoč: „Vzemite in jejte; to je moje telo — pijte vsi iz tega; to je kelh moje kervi, ki bo za veliko jih prelita v odpuš čanje grehov. Kdor zavživa moje meso, in pije mojo kerv, on v meni ostane in jaz v njem; njega bom obudil k življenju večnemu.“ „Oh skrivnost velika, oj ponižnost neizrečena, oj de ga vsmiljenje nerazumlivo! pravi sv. Krizostom. Stvarnik se revni stvari v živež deli, on, ki življenje sam v sebi ima, se vmerljivemu človeku v hrano in pijačo poda.“ — Poglejte duše, to je veliko imenično *kosilo nebeškega Kralja že na ovem svetu, na koje nas je vse porabil*, de popotniki ne onemagamo.

Skerbni so bili *pervi krisjani* za dušno zdravilo in kosilo, so po vsakem storjenem grehu se brez odloge spokorili, pa tudi pri vsaki sveti maši, posebno ob nedelah in slovesnih praznikih zavžili presveto rešnje telo. „Stanovitni so bili, priča sv. Lukež, v nauku apostolov, in zedinjeni v lomljenju kruha in v molitvah, ter zavživali jed (presveto rešno telo) s veselim in nedolžnim sercom.“ Torej so pa tudi toliko čerstvi v sveti vé ri in v kreposti bili, de jih ni meč ne ogenj, ne železje ne ječa, tudi naj grozovitneji muke in smert premagala ni. Vse so premogli v Jezusu, ki jim je moč dal. — Zakaj pa smo mi toliko slabi in nevečni, de nas lahko vsak veterc skušnjave premaga in v greh zakopa? Kamo je živa vé ra prvih kristjanov, kdé njih terdno zaupanje in goreča ljubezn do Jezusa, kamo sveta skerb za izveličanje večno? Kakor se je božja miza opuš čala — je tudi sveta serčnost kristjanov vmirala in pomerla.

Kervavo preganjanje kristjanov je v šertem stoletju odjenjalo, lahko so kristjani v lepem miru živeli in Bogu služili; alj le prehitro so izveličarja svojega pozabili, so zadremali, so v grešno spanje zapadli, ter božjo mizo clo opustili. Sveta cerkev je torej že po svojem vidnem poglavarju papežu Fabianu vkazala, naj vsi věrni saj trikrat v letu, o božiču, o veliki noči in o binkoštih prejmejo presveto rešno telo. In ker jih je veliko tudi to sveto navado zanemārilo, je dala sveta cerkev v vesolnem Lateranskem zboru v Rimu pod imenitnim papežem Inocencom III., kder je bilo 412 škofov zbranih, v letu 1215 oestro zapoved s temi besedami: „Vsak věrni kristjan obojega spola, kakor hitro je starost razsodka nastopil (k pameti prišel) naj se vsih svojih grehov svojemu duhovniku najmanj enkrat v letu zvesto spovē, in naloženo pokoro po moči dopolni. Tudi naj v velikonočnem času pobožno prejme sveto rešno telo; če mu njegov duhovni iz pravičnega namena ne odloži. Kdor ni tej zapovedi pokorn, v cerkvo ne smē, in po keršansko ne bo pokopan. Ta zapoved naj se pogosto oznani, de se nihče z nevednostjo ne izgovarja.“ Tako sveta mati katolška cerkev govori, in vsim svojim věrnim, ki so pri pravi pameti, zapovē vsaj enkrat v letu se svojih grehov spovedati, in o velikonočnem času vredno prijeti presveto rešno telo. Ona pa tudi vsim nepokornim zažuga, de kdor tega ne stori, bo izobčen (iz društva svete cerkve odveržen) in če v takem stanu vmerje, ne po keršansko pokopan, ker po keršansko živel ni. Tak nevěrnik je podoben suhi mladiki, ktera z vinskoj tertoj združena ni.

„Jaz sem vinska terta, vi ste moje mladike; brez mene kaj storiti ne morete. Če kdo v meni ne ostane, bo runkej veržen, kakor mladika, in bo usahnila; pobrali jo bodo in v ogenj vergli, de zgori. — Kdor zavčiva moje meso in pije mojo kerv, on v meni ostane, in jaz v njem.“ Oh naj bi ne bilo med nami takih zanikarnih kristjanov po imenu, takih suhih mladik, kteri še enkrat v letu k spovedi ne gredo in tudi velike noči s Jezusom ne obhajajo! Mertvi kristjani so, in sami sebe skoz svojo zanikarnost iz svete cerkve veržejo. „Kdor se od božje mize loči, se od večniga življenja loči, pravi sv. Ciprian, ker brez gnade svetega zakramenta peša.“ Sveta mati katolška cerkev takih za svoje otroke ne spozna, in tudi v grobu za nje ne moli. Njih življenje ni v Kristusu, tudi njih vstajenje ne bo, ker je le one obljubil sodni dan obuditi k večnemu življenju, ki zavčivajo njega meso. Alj ni strah in groza za take?

Sveta cerkev želji, naj bi vsak věrnik v svoji domači cerkvi saj o velikonočnem času svete zakramente prijel, ako nima posebnega uzroka (uržoha) v kako drugo cerkev jiti. V domači cerkvi je prav za prav božja miza za te pogernjena, kder se za tebe sveta maša posebno daruje, pri koji boš enkrat počival, in se bo tudi še po tvoji smerti za tebe molilo. Tvoji lastni pastiri imajo sveto dolžnost za te skrbeti, in na vse svoje gledati, de opravijo sveto velikonočno pobobnost, ti pa imaš tudi sveto dolžnost svojim domačim, znancom in sosedom dati lep izgled, naj tvojo pobožnost videvši hvalijo Očeta, ki je v nebesih. Oh, kdo bi se veselja ne razjokal, videti ovčice krog svojga pastirja, bogate in revne, gospodarje in posle, stariše in otroke ogernjene v svatovsko oblačilo posvečejoče gnade in prijaznosti božje, kako pobožno obhajajo vsi eniga duha in serca vedni spomin naj večše ljubezni Jezusove! To je gotovo živo znamenje občestva (gmajne) Svetnikov, ktero Bog veselo gleda in obilno blagoslovi. Nimajo torej prav taki kristjani, ki v ptuje, dalne cerkve gredo za veliko noč svojo spoved in sveto ohajilo opravljat, kakor bi jih bilo doma naj svetejšega opravila sram, kakor bi se pred svojimi domačimi znancami in sosedomi v naj imenitnejši božji službi skrivali, namesti jim svetili s lučjo svoje pobožnosti, posebno oni ktere je Bog postavil kakor luč, naj bi vsim svetili, koji so v hiši, srenji alj soseski. Slabe ovčice so, ki brez pravega uzroka zapustivši svojega pastirja in svojo cerkvo okolj letajo, gostokrat priložnosti iskaje se ne popraviti, marveč le v nepokori ostati, kar je takim velik, smerten greh. Torej je sv. Karl Boromej svojim duhovnim pastirjem naročil, naj le takim pripustē iti drugom k spovedi, od kterih vedo, de ne grejo iz duha nepokore.

Ako se pa v dobrem namenu v drugo cerkvo k spovedi podaš, izberi si spovednika po volji božji, kakoršnega je tebi potreba, in prosi Boga, de dobrega najdeš. „Kakor svojih telesnih bolezn ne zaupamo vsakemu, na kojega naletimo, ampak le njemu povemo, kteri nas ozdraviti zna, uči sv. Bazilj, ravno tak se imamo tudi grehov svojih le takemu spovedati, ki nas zamore njih ozdraviti.“ In naj si ravno imajo vsi postavljeni spovedniki to oblast, vender vsi za vsakega niso. Si imamo spovednika izbrati, izberimo si takih, ki nas ne poneso na svojih rámah pregrešne lehkote v pogubljenje, ampak nas popeljajo po steri stezi prave pokore v izveličanje. — Pa tudi na posledne dni velikonočnega časa svoje spovedi ne odlagaj po gerdi navadi slabih kristjanov. Skušnja uči, de kteri pri velikonočni spovedi zadni — so po veliki noči v starih pregrehah prvi.

Kedar pa sveta mati katolška cerkev hoče, in tako oestro zapoveduje, se saj enkrat v letu izspovedati in o veliki noči presveto rešno telo prijeti; noče slabih kristjanov podpirati, ki mislijo, de je zadosti samo enkrat v letu opraviti to svojo izveličansko dolžnost. Kaj takega misliti, ali clo terditi Bog ne daj! Naša skerbna mati le močno želji, prosi in opominja v vesolnem Tridentinskem zboru skoz neizrečeno milost našega Boga vse in vsake, ki se kristjani imenujejo, naj bi se združili v tem znamenju edinosti, v tej zavezi ljubezni, pomnili tolike veličasti in neskončne ljubezni Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki je dal svojo drago življenje v naše odrešenje, in svojo meso nam v živež, naj bi te svete skrivnosti njegoviga telesa in kervi s tolkoj krepostjo věre in s tako gorečoj pobožnostjo obhajali, de bi pripravljeni in vredni bili ta nebeški kruh prav pogosto prijeti, naj bi jim bilo v dušno življenje in k večnemu izveličanju, in oni oživljani iz te ptuje dežele srečno došli na dom nebeškiga Očeta, kder bodo ravno ta angelski kruh, kojega zdaj v posvečeni podobi prejmejo, brez podobe vživali.

Skerben, za izveličanje svoje vnet kristjan naj hiti k sveti spovedi po vsakem nesrečno storjenim smertnim grehu, kajti večē nevaršine na svetu ni, kakor v smertnim grehu brez posvečejoče gnade božje živeti in nesrečno umreti. „Bodite pripravljeni, veli Jezus, ker ne veste ne ure ne dneva, kedar Gospod pride in vas pokliče, dati rajtengo od vašega hiševanja.“ Pripravljen je pa, kdor v stanu posvečejoče gnade božje živi, brez katere ne zamore kaj za večno življenje vrednega storiti. Ako se

vrežeš ali hudo vsekaš, ne od odlagaš do velike noči rano obezati. Vsak smerten greh je smertna rana, sveta spoved je zdravilo; poprej ko se izspoveš, lahkaj ozdraviš in se poboljšaš. Kdor dolgo odlaga, se težko alj pa clo ne spokori. — Skerben kristjan se tudi malih grehov večkrat v letu skoz zakrament svete pokore očisti, de ne zabrede v hude pregrešne navade, ki iz malih grehov radi prirastejo. „Ne zanemari malih grehov, kakor bi kaj ne bili, uči sv. Avgustin, in če te njih gerdoba ne peče, naj te njih število straši.“ Pač bi bila nesnažna hiša, ktera bi se le enkrat na letu pometla; tudi naša vest čedna ni, ako se le o veliki noči očisti, in še tistokrat po navadi le slabo. Kako boš svojo vest prav izprašal, ako nisi celo leto na to porajal? — Kako obudil pravo grevengo, ako si njo clo pozabil? — Kako se čisto spovedal, ako še spovedi začeti ne znaš? Tudi k božji mizi boš nevredno pristopil, po nevredno sveto rešno telo zavžil, *poleptal Sina božjega po besedah sv. Pavla, sam sebi obsodbo (pogubljenje) jedil in pil, ker ne razločiš telesa Gospodovega*, in tako dvojn božji rop storil, česar nas večni Bog ovaruj!

De se ta strašna nesreča ne prigodi, in sveta velikonočna spoved in obhajilo vredno opravita, sveta katoliška cerkev tudi po materno skerbi, in predvelikonočno izpraševanje in podučenje vkaže. Vsak pravoveren katoličan je dolžen k izpraševanju priti, ako ga starost, bolezn, njegov stan, alj kak drug pravičen uzrok ne izgovori, ter svojemu dušnimu pastirju odgovor dati, in jih prepričati, de je v keršanski veri dovolj podučen in dobro pripravljen sveto velikonočno Jagne božje zavžiti. Kdor v potrebnih keršanskih resnicah podučen ni, alj v očitnem pohujšanju, kojega daja, terdovratno živi, on ni pripravljen sveto velikonočno obhajilo vredno prijeti, ter nima svatovskega oblačila. „Proč od te mize vsi hudobni Judaži, kliče sv. Krisostom; tam ne smē biti noben hinavec, noben hudobec, noben preklinjavec, noben tat, noben lakomnik alj pijane, noben sovražnik svojega brata, de si nobeden obsodbe pogubljenja ne zavžije.“ „*Naj torej človek sam sebe poskusi*, veli sv. Pavl, *in tako naj od tega kruha jē.*“ Ako pa najdeš svoje serce nečisto, zadolženo svojo vest, oj tak pojdi poprej, raztergaj sukno svoje pregrešne navade, omij madeže svoje duše v studencu zakramenta svete pokore, obleci zopet halo dopadenja božjega, in potem stopi k sveti božji mizi; zakaj tako mora po redi biti, de se najprej dušne rane skoz sveto spoved ozdravijo, in potem še le nebeška hrana zavžije, uči sv. Ambrož. Kar se pa verni sami poskusiti prav ne vedō, naj jim dušni pastirji pomorejo. Ako jih pripravlene spoznajo jim znamnje nauka podelē, (brez kterega se noben, ako ni izvzet, za veliko noč pod grehom izspovedati ne smē) ali koga pripravljenega ne spoznajo, mu svedoče k spovedi ne dajo, in mu to sveto opravilo odložijo, de se poboljša. To je duhovnikov težka dolžnost: oistro, kar je prav in potreba, verne izpraševati; pa tudi vernih sveta dolžnost svoje pastirje v bogati; in jim po velikonočnem času, kakor oznanijo, dokazati, de so sveto veliko noč s Jezusom vsi zvesto obhajali, pri sveti povedi in pri svetem obhajilu bili. Kdor namestnike božje posluša, govori Jezus, mene posluša; *kdor njih zaničuje, mene zaničuje.* „*Bodite torej pokorni svojim (duhovskim) naprejpovelikom*, opomina sv. Pavl, *in slušajte jih; zakaj oni čujejo, kakor taki, kteri bodo za vaše duše odgovor dajati, de to s veseljem storē, ne pa zdihrvaje, zakaj to bi ne bilo dobro za vas.*“

Pregrešna je šega tistih, kteri se velikonočnemu izpraševanju in nauku vmikajo; sodbi božji se ume kniti ne bodo mogli. Zločesto je take ljudi prikrivati in pod svojoj strehoj imeti; to se pravi njih zanikernosti deležen biti. Prederzno je govoriti: pokaj bi k nauku hodil, saj me svedoček ne bo izveličal; — bo te pa tvoja neporkošina pogubila. Hudobno je svoje dušne pastirje za sveto veliko noč ogoljšati; Bog vse to vē, in se goljšati ne da. Tak kristjan le sam sebe goljša. Svet nam torej bodi postni in velikonočni čas, vesel za angele, izveličanski pa za nas.

Poglejte, ljube duše, kako hitro naše življenje teče! Kakor senca memo gremo; smo kakor kapla na veji. Majhen veterc pohlidi, in nas ne bo, kakor naših raznih bratov in sester. V materi črni zemlji bo naše truplo počivalo, duša pa v večnosti terpela, alj pa vesela svet raj vživala, ako se pridno pripravljamo skoz pogosto vredno spoved in sveto obhajilo, ki sta zastava večniga življenja. Vsaka sveta spoved in sveto obhajilo nam ima biti jedna stopinja bližje svetih nebes, če se vredno stori, ako pa slabo, nam je stopinja le bližje pekla. Vsaka sveta velika noč, kojoj s prijemoj svetih zakramentov spodobno obhajamo, bodi nam eden štacion bližje nebeškega doma, kder nam je vsmilen Jezus srečen prostor pripravil.

Skorej bo prišel božji Ženin naših duš na naše vrata poterkat; blagor nam, če nas pripravlene najde, kakor modre device. V nebeško gostijo nas popelja, krog svoje mize nas bode posadil, on sam postregel nam bo, kakor je nam obljubil. Goreče svetila žive vere si omislimo, olja posvečjoče gnade božje si pripravimo posebno v tem svetim času, de kader pride in nas zakliče, veselo pojdemo sveto veliko noč z njim v nebesih obhajati. — To Vam iz serca želim, to Vam za sveto veliko noč lepo priporočim.

Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa budi z Vami vsemi. Amen.

Pri sv. Andreju 17. januara 1852

Anton Martin,

Lavantinski škof.